

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

mede ten behoeve van haar minderjarig kind,
appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/11126 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 30 januari 2007 in het
geding tussen:

appellante

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 31 oktober 2002 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 14 februari 2006 heeft de minister het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 30 januari 2007, verzonden op 8 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, (hierna: de rechtbank) het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 23 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de eerste grief klaagt appellante dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat niet in geschil is dat de aanvraag niet tijdig is ingediend, de minister zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat de in dit kader aangevoerde redenen niet verschoonbaar te achten zijn en derhalve de minister de aanvraag als een aanvraag om eerste toelating heeft kunnen aanmerken. Volgens appellante heeft de rechtbank aldus miskend dat zij ter zitting uitdrukkelijk heeft bestreden dat sprake is van niet-tijdige indiening. Voorts is de rechtbank, aldus appellante, ten onrechte niet ingegaan op de in verband met de tijdigheid van de indiening ter zitting naar voren gebrachte stellingen en heeft zij miskend dat de minister de aanvraag niet als een aanvraag om eerste toelating heeft mogen aanmerken.

2.1.1. Ingevolge artikel 3.80, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) is de aanvraag tot het wijzigen of het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), tijdig ingediend, indien deze is ontvangen uiterlijk op de dag voor de dag waarop de geldigheidsduur verstrijkt, dan wel, indien deze later is ontvangen, indien de termijnoverschrijding de vreemdeling niet kan worden toegerekend.

Ingevolge het tweede lid van dit artikel wordt de niet tijdig ingediende aanvraag tot het wijzigen of tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, gelijkgesteld met een aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning.

2.1.2. Uit het proces-verbaal van de zitting bij de rechtbank blijkt dat appellante ter zitting heeft bestreden dat sprake is van een niet-tijdige indiening van de aanvraag. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte overwogen dat niet in geschil is dat de aanvraag niet tijdig is ingediend. De rechtbank is voorts ten onrechte niet ingegaan op de in verband daarmee door appellante ter zitting naar voren gebrachte stellingen.

2.1.3. Hoewel de klacht in zoverre terecht is voorgedragen, leidt zij niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak. De geldigheidsduur van de aan appellante verleende verblijfsvergunning verstreek op 20 december 2000. Appellante is drie keer uitgenodigd voor het indienen van een aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van die verblijfsvergunning. Daaraan heeft zij geen gevolg gegeven. Haar aanvraag is eerst op 24 april 2002 ontvangen. Appellante heeft gesteld dat zij door ziekte niet in staat was op de eerste afspraak te verschijnen, dat de tweede afspraak zou zijn verzet in verband met een reorganisatie bij de vreemdelingendienst en dat zij de derde afspraak in eerste instantie was vergeten, maar dat zij zich later op die dag wel heeft gemeld. Deze stellingen heeft zij evenwel niet gestaafd of in enig opzicht aannemelijk gemaakt. Appellante heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat de termijnoverschrijding haar niet kan worden toegerekend, zodat haar aanvraag niet tijdig is ingediend en deze moet worden gelijkgesteld met een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning.

2.2. Hetgeen in de overige grieven is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan evenmin tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, met verbetering van de gronden waar deze op rust, te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en
mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. P.A. Offers, Leden, in tegenwoordigheid
van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

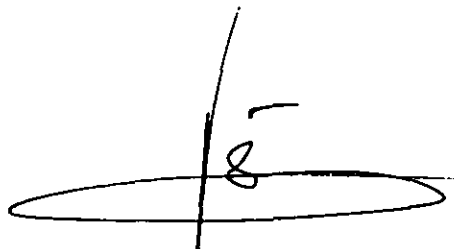
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 juni 2007

91-553.

Verzonden: **-5 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal line through it, and a small '8' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudig

nevenzittingsplaats Rotterdam

UITSPRAAK

Reg.nr.: AWB 06/11126
V-nummer:

Inzake : eiseres, mede ten behoeve van haar
minderjarige kind, geboren op
gemachtigde mr. M.N.R. Nasrullah, advocaat te Rotterdam,
tegen : de Minister van Justitie, voorheen de Minister voor
Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde mr. M.R. Verdoner.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiseres, geboren op , bezit de Marokkaanse nationaliteit. Zij verblijft sedert 14 december 1999 in Nederland. Zij is met ingang van 27 januari 2000 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf bij echtgenoot', met een geldigheidsduur tot 20 december 2000.

2. Op 24 april 2002 heeft eiseres een aanvraag ingediend tot het verlengen van de geldigheidsduur van de aan haar verleende verblijfsvergunning. Bij besluit van 31 oktober 2002 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Eiseres heeft tegen dit besluit op 4 december 2002 bezwaar gemaakt. Bij besluit van 14 februari 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

3. Op 2 maart 2006 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft op 20 november 2006 een verweerschrift ingediend.

4. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 15 december 2006. Ter zitting is verschenen eiseres in persoon, bijgestaan door mr. P.H. van Akenborg, kantoorgenoot van haar gemachtigde voornoemd. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

II. OVERWEGINGEN

1.1. Ingevolge artikel 3.80, eerste lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) is de aanvraag tot het wijzigen of het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet

Reg.nr.: AWB 06/11126

2000 (Vw 2000), tijdig ingediend, indien deze is ontvangen uiterlijk op de dag voor de dag waarop de geldigheidsduur verstrijkt, dan wel, indien deze later is ontvangen, indien de termijnoverschrijding de vreemdeling niet kan worden toegerekend.

Ingevolge artikel 3.80, tweede lid, Vb 2000 wordt de niet-tijdig ingediende aanvraag tot het wijzigen of tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Wet, gelijkgesteld met een aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning.

1.2. Artikel 3.82 Vb 2000 luidt als volgt:

1. Indien de niet-tijdig ingediende aanvraag tot het wijzigen of het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 Vw 2000, naar het oordeel van Onze Minister is ontvangen binnen een redelijke termijn nadat het rechtmatig verblijf, bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Wet, of als Nederlander, is geëindigd, zijn de artikelen 3.71, 3.77, 3.78 en 3.79 niet van toepassing en zijn de artikelen 3.86 en 3.87 van overeenkomstige toepassing.

2. Het eerste is niet van toepassing, indien de vreemdeling:

- a. zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft gevestigd;
- b. onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel gegevens heeft achtergehouden, terwijl die gegevens tot afwijzing van de oorspronkelijke aanvraag tot het verlenen of verlengen zouden hebben geleid, of
- c. in Nederland wil verblijven als geestelijk voorganger of godsdienstileraar, tenzij de houder verblijfsrecht ontleent aan het Associatiebesluit 1/80 van de Associatieraad EEG/Turkije.

1.3. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw 2000 worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Ingevolge artikel 16, tweede lid, Vw 2000 kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van de gronden, bedoeld in het eerste lid.

1.4. In artikel 17, eerste lid, Vw 2000 is een aantal categorieën vreemdelingen genoemd waarvan de aanvraag niet wordt afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv.

1.5. In artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, Vw 2000 wordt de mogelijkheid geopend bij algemene maatregel van bestuur categorieën vreemdelingen aan te wijzen die van het vereiste van het bezit van een mvv zijn vrijgesteld.

1.6. Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw 2000, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

1.7. In artikel 3.71, tweede lid, Vb 2000 wordt uitwerking gegeven aan artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, Vw 2000.

1.8. Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000 kan de Minister het eerste lid

Reg.nr.: AWB 06/1126

buiten toepassing laten, voorzover toepassing daarvan naar zijn oordeel kan leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de hardheidsclausule).

2. Verweerder stelt zich op het standpunt dat de aanvraag om verlenging van de geldigheidsduur van de eerder verleende vergunning terecht is aangemerkt als een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning nu er geen sprake is van feiten en omstandigheden die de te late indiening van de verlengingsaanvraag verschoonbaar doet zijn. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat eiseres niet over een geldige mvv beschikt. Eiseres heeft haar beroep, ter vrijstelling van het mvv-vereiste, op de omstandigheid dat zij een gezinslid zou zijn van een gemeenschapsonderdaan, niet nader gemotiveerd dan wel onderbouwd door middel van stukken. Voorts is niet gebleken dat referent, die thans de Nederlandse nationaliteit heeft en daarom een EU/EER-onderdaan is, rechten kan ontleen aan het gemeenschapsrecht. Er is voorts geen grond gevonden om aan te nemen dat toepassing van artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000 in dit geval leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Ten slotte betekent de weigering om aan eiseres verblijf hier te lande toe te staan geen schending van het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven tussen eiseres en haar echtgenoot als bedoeld in artikel 8 van het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

3. Eiseres kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder. Zij voert daartoe aan dat zij rechtmatig verblijf hier te lande heeft gehad zodat haar niet kan worden verweten op onrechtmatige gronden alhier een bestaan te hebben opgebouwd en gezinsleven te hebben uitgeoefend. De voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Rotterdam, heeft in haar uitspraak van 31 maart 2004 overwogen dat in het kader van artikel 8 EVRM diende te worden onderzocht of sprake is van een 'pressing social need'. Verweerder heeft niet deugdelijk gemotiveerd waarom een voortzetting van het familie- en gezinsleven hier te lande een gevaar oplevert voor de openbare orde en een inbreuk op dit familie- en gezinsleven van belang is ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten. Gezien de ingrijpendheid van de 'andere invulling aan het gezinsleven', welke ontstaat bij terugzending van eiseres en haar minderjarige kinderen naar Marokko, dient zulks achterwege te blijven.

4.1. De rechtbank overweegt het volgende.

4.2. Niet in geschil is dat de aanvraag niet tijdig is ingediend. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat de in dit kader aangevoerde redenen niet verschoonbaar te achten zijn. Derhalve heeft verweerder de aanvraag als een nieuwe aanvraag kunnen aanmerken.

4.3. Niet in geschil is dat eiseres niet beschikt over een mvv. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de door eiseres aangevoerde omstandigheden geen grond vormen voor de vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000. De rechtbank verwijst naar de overwegingen van verweerder ter zake in het bestreden besluit en maakt deze tot de hare.

Reg.nr.: AWB 06/11126

4.4. Aangaande het beroep van eiseres op artikel 8 EVRM overweegt de rechtbank, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 12 oktober 2004, JV 2004/436, dat de toets aan artikel 8 EVRM in de regel in de mvv-procedure zal plaatsvinden. Van belang is dat eiseres niet heeft onderbouwd noch anderszins gebleken is dat er geen sprake zal zijn van een tijdelijke onderbreking maar van een duurzame verwijdering tussen eiseres en referent en hun kinderen. Verweerder heeft de tijdelijkheid van de scheiding als doorslaggevend belang in de belangenafweging meegewogen en heeft daarbij voorts in aanmerking genomen dat eiseres niet langer dan elf maanden in het bezit is geweest van de verblijfsvergunning die er toe strekte het gezinsleven in Nederland mogelijk te maken. Het beroep op artikel 8 EVRM kan derhalve niet slagen.

5. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft vastgesteld dat eiseres niet in aanmerking komt voor de verlenging van de geldigheidsduur van de eerder verleende verblijfsvergunning.

6. Het beroep is derhalve ongegrond.

7. De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. F.H.J.G. Brekelmans, rechter, en uitgesproken in het openbaar op 30 januari 2007, in tegenwoordigheid van mr. S. de Regt, griffier.

de griffier,

RECHTSMIDDEL

de rechter

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

afschrift verzonden op:

- 8 FEB 2007

NASRULLAH ADVOCATEN

Tevens per fax:
070-3651380

Raad van State
 Afdeling Bestuursrechtspraak
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC DEN HAAG

Ons kenmerk: 16214/pa
 Uw kenmerk : AWB 06/11126 BEPTDN BREK VI REGT

HOGER BEROEPSCHRIFT

RAAD VAN STATE	
1409 B	INGEKOMEN - 8 MRT 2007
ZAAKNR.	
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op nader te noemen:
 "appellante", mede ten behoeve van haar minderjarig kind
 geboren op dezer zake domicilie
 kiezende ten kantore van Nasrullah Advocaten, gevestigd aan de
 's-Gravendijkwal 37 te (3021 EC) Rotterdam, waarvan de
 advocaat en procureur mr M.N.R. Nasrullah door appellante,
 bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger
 beroep en ondertekening ervan.

Appellante komt hierbij tijdig in hoger beroep tegen de
 uitspraak van 30 januari 2007, verzonden op 8 februari 2007,
 met het procedurenummer 06/11126 van de Rechtbank te
 's-Gravenhage, zittinghoudende te Rotterdam,
 Vreemdelingenkamer. In deze uitspraak wordt het beroep
 ongegrond verklaard, welke gericht was tegen de
 ongegrondverklaring, d.d. 14 februari 2006, van het
 bezwaarschrift, welke weer gericht was tegen de beslissing,
 d.d. 31 oktober 2002, van de Minister voor Vreemdelingenzaken
 en Integratie, nader te noemen "verweerder", om de aanvraag
 voor verlenging van de haar verleende verblijfsvergunning
 regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking "verblijf
 bij echtgenoot", af te wijzen.

Een afschrift van de beslissing van 30 januari 2007, bekend
 gemaakt op 8 februari 2007 is hierbij gevoegd. Zie bijlage 1.

Appellante kan zich niet verenigen met voornoemde beslissing
 en de gronden waarop deze berust en dient daarom hierbij de
 navolgende grieven in.

NASRULLAH ADVOCATEN

Grief I.

In haar overwegingen onder 4.2 oordeelt de rechtbank:

"Niet in geschil is dat de aanvraag niet tijdig is ingediend. De rechtbank is van oordeel ... als een nieuwe aanvraag kunnen aanmerken".

Toelichting.

Ten onrechte stelt de rechtbank, dat niet in geschil zou zijn, dat de aanvraag niet tijdig is ingediend. Ter zitting is namens appellant nadrukkelijk bestreden, dat er sprake zou zijn van niet-tijdige indiening dan wel overschrijding van termijn niet verschoonbaar zou zijn. Redengevend is daarbij het volgende. De verblijfsvergunning van appellante was geldig tot 20 december 2000. Reeds op 17 oktober 2000 is aan appellante door de Vreemdelingenpolitie schriftelijk bericht, dat zij zich op 22 januari 2001 moest melden in verband met de verlenging van de verblijfsvergunning. Zie bijlage 2.

Door ziekte van betrokkene was zij niet in staat op deze datum bij de politie te verschijnen, daarom werd door de Vreemdelingenpolitie een andere afspraak gemaakt voor 14 maart 2001. Zie bijlage 2. Door een reorganisatie bij de Vreemdelingendienst kon ook deze afspraak geen doorgang vinden en werd een nieuwe afspraak gemaakt voor 2 mei 2001. Zie bijlage 3.

Appellante wist niet meer het exacte tijdstip, waarop van laatstgenoemde afspraak plaats zou hebben, daar zij de uitnodiging aanvankelijk niet meer terug kon vinden. Echter appellante heeft zich wel later op de dag gemeld. De politie deelde appellante mee, dat er alsnog een uitnodiging zou plaatsvinden. De nieuwe afspraak werd vastgesteld op 4 juli 2001. Toen appellant op laatst genoemde datum op de afspraak verscheen werd haar meegedeeld, dat de aanvraag voor de verlenging van de aanvraag te laat was ingediend.

De half jaar termijn na afloop van de geldigheidstermijn voor verlenging verstreek weliswaar op 20 juni 2001, echter appellant werd reeds op 17 oktober 2000, zijnde voor de afloop van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, uitgenodigd voor een afspraak, oorspronkelijk gepland voor 22 januari 2001 en later verzet naar 14 maart 2001. Daar appellante op de uitnodigingen heeft gereageerd, en slechts de afspraken wegens omstandigheden buiten schuld van appellante werden verzet, hebben de data van 22 januari 2001 respectievelijk 14 maart 2001 als begin van indiening te gelden. Deze data liggen ruim voor de verstrijking van de half jaar termijn. Indien zou

NASRULLAH ADVOCATEN

ADVOCATEN & PROCUREURS

's-Gravendijkwal 37, 3021 EC Rotterdam, Tel.: 010 - 432 88 87, Fax: 010 - 432 76 08

worden uitgegaan van de datum, waarop een afspraak bij de vreemdelingenpolitie feitelijk heeft plaatsgevonden, dan behoort in aanmerking te worden genomen, dat het te laat verschijnen op de afspraak van 2 mei 2001 nog altijd ruim voor de verstrijking van de halfjaarstermijn heeft plaatsgevonden en verweerder bij de vaststelling van een nieuwe afspraak rekening had kunnen en behoren (te) houden met de halfjaarstermijn en deze te plannen voor de 20^e juni 2001. Verweerder heeft echter appellante uitgenodigd voor een afspraak op 4 juli 2001. Toen appellante op deze afspraak verscheen werd haar meegedeeld, dat de aanvraag voor verlenging te laat was en beschouwd zal worden als een nieuwe aanvraag, waarbij het MVV vereiste gesteld wordt. Het kan echter niet zo zijn, dat enerzijds door omstandigheden buiten schuld van appellante afspraken verschoven moeten worden en anderzijds door verweerder een afspraak gepland wordt na de halfjaar termijn daarmee appellante de te late indiening toegerekend behoort te worden. Verweerder heeft zelf in de hand gewerkt dat de aanvraag te laat werd ingediend. In vervolg op de afspraak van 4 juli 2001 heeft appellante aanvraagformulieren van verweerder ontvangen en deze ingevuld teruggezonden. Verweerder heeft echter niet gereageerd op de inzending. Om die reden heeft betrokkene opnieuw formulieren aangevraagd en deze wederom naar verweerder retour gezonden. Uiteindelijk bleken deze formulieren op 24 april 2002 door verweerder te zijn ontvangen. Echter de late ontvangst valt niet toe te rekenen aan appellante, daar verweerder zelf in gebreke is gebleven tijdig de formulieren aan appellante toe te zenden en te verwerken. Gelet op bovenstaande kan niet gesteld worden, dat appellante het in haar macht heeft gehad, dat deze formulieren eerder door verweerder zijn ontvangen. Bovendien doordat appellante reeds voor de verstrijking van de half jaar termijn contact heeft gehad met verweerder en blijk heeft gegeven de verblijfsvergunning te willen verlengen, behoort voor de bepaling van datum van indiening niet uit te worden gegaan van de 24^e april 2002, maar van de eerder genoemde data voor de verstrijking van de halfjaarstermijn. Ware dat anders dan levert bovenstaande in ieder geval verschoonbare redenen voor termijnoverschrijding op. Ten onrechte is de rechtbank in haar overwegingen niet ingegaan op deze reeds ter zitting namens appellant naar voren gebrachte stellingen en heeft zij de aanvraag niet als een verlenging willen aanmerken.

Grief II.

NASRULLAH ADVOCATEN

's-Gravendijkwal 37, 3021 EC Rotterdam, Tel.: 010 - 432 88 87, Fax: 010 - 432 76 08

ADVOCATEN & PROCUREURS

In 4.3 overweegt de rechtbank vervolgens:

"Niet in geschil is dat eiseres niet beschikt over een mvv. De rechtbank is van oordeel, dat verweerder zich in redelijkheid en maakt deze tot de hare.

Toelichting.

Gelet op het gestelde onder I had de aanvraag als een verlenging te worden aangemerkt, waardoor in dit geval niet het MVV-vereiste van toepassing is. Indien echter wel het MVV-vereiste zou gelden, dan nog kan gesteld worden, anders dan verweerder meent, dat daarvan appellante vrijgesteld dient te worden op grond van artikel 3.71 vierde lid Vb 2000. Redengevend is hierbij de bijzondere specifieke situatie van appellante en haar zoontje. Deze bestaat hierin, dat de partner van appellante (tevens de vader van het kind) inmiddels de Nederlandse nationaliteit heeft, terwijl appellant nog steeds de Marokkaanse nationaliteit bezit. Het kind is echter statenloos. De oorzaak is gelegen in het feit, dat de vader, die oorspronkelijk de nationaliteit van Burkina Fasso had, ten tijde van de geboorte van het zoontje zich in een naturalisatieprocedure bevond. Vlak na de geboorte van het kind werd de vader Nederlander. Omdat de vader echter niet meegedeeld was, dat hij een verblijfsvergunning moest aanvragen voor het zoontje (die overigens in Nederland geboren is) deelde het zoontje niet van rechtswege in de verkrijging van de Nederlandse nationaliteit van de vader. De vader werd meegedeeld dat hij geacht werd de nationaliteit van Burkina Fasso voor zijn zoontje aan te vragen. Omdat echter de vader de nationaliteit van Burkina Fasso had verloren door diens naturalisatie en omdat het zoontje in Nederland is geboren en nimmer heeft verbleven in Burkina Fasso was de weg voor verkrijging van de nationaliteit van het land van herkomst van de vader voor het zoontje afgesloten.

Omdat ingevolge de Marokkaanse wetgeving het zoontje evenmin de nationaliteit van de moeder kon verkrijgen, is het kind statenloos gebleven. Het gevolg is dat het zoontje een vreemdeling is in het land waar hij is geboren en daar bestendig gebleven heeft en anderzijds er geen land aan te wijzen valt, waar hij terug kan keren om aldaar een MVV aan te vragen. is derhalve niet in staat om waar dan ook een MVV aan te vragen. Ten onrechte is de rechtbank in haar overwegingen daar niet op ingegaan. Bovengenoemde situatie levert ten aanzien van het zoontje daarom wel degelijk een onbillijkheid van overwegende aard op indien zal worden

NASRULLAH ADVOCATEN

ADVOCATEN & PROCUREURS 's-Gravendijkwal 37, 3021 EC Rotterdam, Tel.: 010 - 432 88 87, Fax: 010 - 432 76 08

vastgehouden aan het MVV vereiste.

Ook ten aanzien van appellante leidt het MVV vereiste tot een onredelijke hardheid. Immers indien zij terug moet keren naar Marokko voor een MVV aanvraag dan kan zij noch haar partner noch haar zoontje meenemen. Dit leidt tot een schrijnende scheiding, met name gaat dit op voor de scheiding van het zoontje met de moeder. Immers het zoontje is aangewezen op de zorg van de moeder, terwijl de vader wegens zijn werk niet in staat is het zoontje op te vangen bij de afwezigheid van de moeder.

Grief III.

In 4.4 verweegt de rechtbank:

"Aangaande het beroep van eiseres op artikel 8 EVRM overweegt de rechtbank Het beroep op artikel 8 EVRM ka derhalve niet slagen".

Toelichting.

Ten onrechte heeft de rechtbank niet de omstandigheid meegewogen, dat bij terugkeer naar Marokko appellante voor een MVV aanvraag in ieder geval voor langere tijd gescheiden zal worden van haar zoontje, hetgeen zoals onder II opgemerkt een zodanig situatie zal opleveren omdat het zoontje aangewezen is op de zorg van de moeder, dat gesproken kan worden van een inbreuk op het gezinsleven. Dat deze scheiding slechts van een beperkte duur is, doet daar niets aan af.

De rechtbank gaat tevens volledig voorbij aan het feit, dat het zoontje in geen enkel ander land, buiten Nederland kan verblijven vanwege zijn statenloosheid, zodat ipso facto het stellen van het MVV vereiste in het licht van het bovenstaande leidt tot een inmenging in het gezinsleven. Ten onrechte heeft de rechtbank in haar uitspraak de positie van de minderjarige niet meegewogen. Derhalve is er wel strijdigheid met artikel 8 EVRM.

Grief IV.

In 4.5 overweegt de rechtbank tenslotte:

"Gelet op het voorgaande is de rechtbank van de eerder verleende verblijfsvergunning".

NASRULLAH ADVOCATEN**Toelichting.**

Gelet op hetgeen is aangevoerd in grief I had betrokkene in aanmerking voor verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning. De overwegingen van de rechtbank in zijn gebaseerd op gronden, die deze niet kunnen dragen.

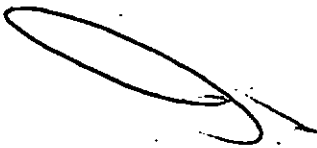
Met conclusie:

De rechtbank heeft haar beslissing niet draagkrachtig gemotiveerd.

Redenen waarom: appellante U hierbij eerbiedig verzoekt:

1. Het hoger beroep tegen de uitspraak van 30 januari 2007, bekendgemaakt op 8 februari 2007, gegrond te verklaren en de bestreden beslissing te vernietigen;
2. Een zittingsdatum en -plaats te bepalen waarop appellante gehoord kan worden alvorens te beslissen;
3. Een kostenveroordeling te geven ten laste van de wederpartij voor de kosten van de procedures in alle instanties en voor de kosten van rechtsbijstand aan de zijde van de appellante.

Rotterdam, 8 februari 2007.

Gemachtigde

Bijlagen: 3.